

~1~

Нерішуче сонце ніяк не може визначитися. Гнані вітром хмари — великі, білі, купчасті — здається, ось-ось його закриють, та час від часу потужні золоті промені ніби намагаються проникнути в глибини Землі.

Давід заплющує очі.

Очі заплющені, але це нічого не змінює. Жодного способу приспати свою свідомість, забути те, що віднині йому відомо. Немає способу полегшити випробування, яке на нього чекає. Жодного способу втекти від великого вибору, що стоїть перед ним. А він так старанно уникав необхідності бодай щось вирішувати у своєму житті...

Можливо, йому справді було б краще не знати. Не ставити запитань. Нічого не підозрювати. І далі тішитися чаром безтурботності, ніжністю ілюзії, лінощами душевного спокою.

Але життя підступне і вперте, воно заповзялося підсвічувати ваші потаємні куточки, посиляючи на ваш шлях події, які змушують приборкувати своїх демонів. Неможливо позбавити душу того, що вона має прожити тут, на Землі. Неможливо вести спокійне щасливе життя, оминаючи те, що маєш засвоїти.

Давід розплющує очі.

Треба вирішувати.

Він мусить вирішити. Мусить зважитись, зробити вибір, який вплине на все його життя.

Справжнісінькі тортури.

Тортури, що випробовують його людяність...

~ 2 ~

Десять днів тому

21:04. Сидячи за своїм столом глави держави, Президентка завмерла. Насупивши брови, вона підняла очі на директора розвідувальних служб, який стоїть перед нею: непроникне обличчя в рамці світло-сивого волосся, тонкі губи, товста оправа окулярів. Цей чоловік міг повідомити про настання неминучого ядерного апокаліпсису і при цьому залишатися з незмінним виразом обличчя — крижаною маскою і монотонним голосом.

— Коли це станеться? — запитує вона.

— Зовсім скоро. Два чи три місяці, якщо пощастить. Але, вірогідно, за кілька тижнів.

Вона мовчки і пильно дивиться на нього, а в її голові думки несуться стрімголов.

— Дякую.

Чоловік виходить. Вона відкидається на спинку крісла і поволі розвертається до вікна. За шибкою павук сплів тонку нитку, яка непомітно коливається, поблискуючи в сутінках.

Удалині спокійно б'ється серце безтурботного міста. На всіх поверхах високих веж яскраво сяють вікна. Більшість людей уже вдома, спокійні, упевнені, розслаблені, сидять перед своїми екранами. Інші вийшли у місця відпочинку й розваг. У цьому майже ідеальному суспільстві, яке змогло подолати смуток і страждання, усі щасливі. Це суспільство з високим рівнем розвитку обрало спрямувати свої фантастичні технологічні досягнення на благо добробуту свого населення.

Президентка повільно й глибоко зітхає.

Світ от-от перевернеться, і ніхто цього не помічає. Ніхто й гадки не має, що коїться, що нависла загроза, і які жахливі наслідки вона матиме, як це вплине на життя кожної людини, кожної стабільної організації, кожної компанії, асоціації, державної служби. Ніхто не може уявити величезну катастрофу, яка насувається, тільки Президентка розуміє, що надії її уникнути — ламкі, як нитка за вікном.

«Якби ми знали, що система має таку ахіл-лесову п'яту, чи використали б її для розвитку нашого суспільства, зробивши його настільки вразливим?» — запитує вона себе.

І знову зітхає.

Так, без сумніву. Технологічний прогрес генетично закладений у кожному людському суспільстві. Прогрес не відступає перед ризиком. Прогрес невідворотний. Нестримний.

Але прогрес повинен мати запобіжники тим ризикам, які створює, щоб продовжувати свій невгамовний розвиток. Це — невмируща гідра, яка прагне бути корисною для загального добра.

Президентка розвертається до столу й викликає прем'єр-міністра.

— Поява КК¹ загрожує нам у найближчому майбутньому. Здається, настав відповідний момент, щоб підсумувати результати розроблення нашого оборонного проєкту...

Прем'єр-міністр кладе слухавку і телефонує міністру безпеки.

— Перед нами загроза появи КК найближчим часом. Мені терміново потрібен звіт про

¹ КК (QC, Quantum Computer) — квантовий комп'ютер (англ.).

оборонний проєкт: стан виконання і терміни завершення.

Міністр безпеки кладе слухавку і дзвонить директору з питань інформаційної безпеки Еріку Рюселю.

— Існує ризик того, що КК ось-ось упаде нам на голову. Коли, нарешті, ви завершите цей чортів оборонний проєкт? Це питання абсолютно нагальне! Мені потрібен докладний звіт на завтра, до 16:00, і краще, щоб там була конкретна інформація, інакше будете звільнені, Рюселю.

Ерік Рюсель кладе слухавку й ковтає слину. Старий парубок, він самотньо сидить за барною стійкою на своїй кухні, перед ним розігрітий у мікрохвильовці гамбургер. Скло духової шафи відбиває його перекошене обличчя — сильне, обрамлене товстими окулярами, посивілим, скуйовдженим, настовбурченим волоссям.

Він відчуває, як у широких грудях пришвидшено забилося серце. Ризик появи КК... Невже цей кошмар, що роками не давав йому спати, нарешті здійсниться, а він безпорадно на це дивитиметься? Накази міністра досі відлунюють у вухах! Наче йому потрібні погрози для того,

щоб рухатись уперед! Найгірші санкції будуть смішні у порівнянні з політичним та економічним цунамі, що накриє весь світ...

Його команда гребе з усіх сил...

Стискаючи груди, у ньому нарастає хвиля гніву, кров шугає в голову. Він відчуває, як вона шалено стугонить у скронях. Він належить до нечисленної кількості громадян, що не мають імпланта-регулятора емоцій, тому добре усвідомлює ризик його відсутності, який зростає з огляду на його огрядність ризик підвищеного тиску, інсульту, інфаркту. Знає, що повинен зберігати спокій, розслабитися, глибоко дихати. Але зараз це неконтрольовано, тривога сильніша за розум. Неможливо стримати гнів, що охоплює його. Він з усіх сил гепає кулаком по кухонному бару, аж тарілка підскакує разом із гамбургером.

Підводиться й квапиться до комп'ютера, щоб продиктувати повідомлення всій команді:

— Загроза КК неминуча! Зустріч завтра о 9-й ранку. Час рухатися, бандо ледацюг!